रंश्चिर्भटीभक्षणं करोति। तच्छ्रुत्वा राज्ञा सविस्मयमुत्थाय तमुवाच। रे रे गोरम्भ किमप्रस्तुतं ब्रवीषि। गृहकर्मकरं मत्वा न त्वां व्यापादयामि। किं त्वया कदाचिदहमेवंविधं कर्म समाचरन् दृष्टः। सो ऽब्रवीत्। देव द्यूतासक्तस्य रात्रिजागरणेन सम्मार्जनं कुर्वाणस्य मम बला
५ न्निद्रा समायाता। तयाधिष्ठितेन मया किं जल्पितं न वेद्मि। तत् प्रसादं करोतु स्वामी मम निद्रापरवशस्य। एवं श्रुत्वा राज्ञा चिन्तितवान्। मया तावज्जन्मान्तरे ऽप्येवंविधं कर्म कुर्वता चिर्भटिका न भक्षिता। तद्यथायं व्यतिकरो ऽसम्भाव्यो ममानेन मूढेन व्याहृतः। तथा दन्तिलस्यापीति निश्चयः। तन्मया न युक्तं कृतं यत् स वराकः
१० सन्मानेन वियोजितः। न तादृक्पुरुषाणामेवंविधं चेष्टितं सम्भाव्यते। तदभावेन राजकृत्यानि पौरकृत्यानि च सर्वाणि शिथिलतां व्रजन्ति। एवमनेकधा विचार्य दन्तिलं समाहूय निजाङ्गाभरणवस्त्रादिभिः संयोज्य स्वाधिकारे नियोजयामास। ततो ऽहं ब्रवीमि।

यो न पूजयते गर्वादुत्तमाधममध्यमान्।
१५ भूपसन्मानमान्यो ऽपि भ्रश्यते दन्तिलो यथा ॥१६७॥

सञ्जीवक आह। भद्र सत्यमेतद्भवताभिहितं। तदेव तत् कर्तव्यमिति। एवमभिहिते दमनकस्तमादाय पिङ्गलकसकाशमगमत्। आह च। देव एष स मयानीतः सञ्जीवकः। अधुना देवः प्रमाणं। सञ्जीवको ऽपि तं सादरं प्रणम्याग्रतः सविनयं स्थितः। पिङ्गलको ऽपि तस्य पीना
२० यतककुद्मतो नखकुलिशालङ्कृतं दक्षिणं पाणिमुपरि कृत्वा मानपुरःसरमुवाच। अपि भवतः शिवं। कुतस्त्वमस्मिन् वने निर्जने समायात इति। तेनात्मनः सर्वं वृत्तान्तं कथितं। यथा वर्धमानेन सह वियोगः सञ्जातस्तथा निवेदितः। एतच्च श्रुत्वा पिङ्गलकेनाभिहितं। वयस्य न भेतव्यं। मद्भुजपरिरक्षिते ऽस्मिन् वने यथेप्सितमुष्यतां। अन्यच्च।
२५ भवता मत्समीपविहारिणाजस्रं भवितव्यं। यत्कारणं बह्वपायं वन